

Nieprzetarty Szlak - niezwykle drużyny

Chciałabym Wam dziś powiedzieć coś o Drużynach Nieprzetartego Szlaku (DNS) i o szczepie Tęcza, na którego zbiórkę miałam okazję przyjść.

Co to jest NS?

Drużyny Nieprzetartego Szlaku to **niezwykłe**!) drużyny harcerskie. Dlaczego niezwykle? Bo ich członkowie są niezwykli. Każdy z nich jest inny, tak jak każda z drużyn jest inna. Te drużyny skupiają ludzi z innymi, niezwykłymi potrzebami. Często to choroba łączy osoby w DNS ale również przy domach dziecka powstają DNS.

Od początku:

Mimo że w Stowarzyszeniu Harcerskim nie działa żadna drużyna Nieprzetartego Szlaku, to w ZHP działają one już od wielu wielu lat. Pomysł, aby pokazać nauczycielom jak fajnie bawić się i uczyć z osobami o szczególnych potrzebach, powstał w głowie dh. Marii Łyczko. Od 1958 roku drużyna wymyśliła, przygotowała i poprowadziła wiele kursów dla nauczycieli i kadry harcerskiej. Była szefem sztabu i kierownikiem wydziału "Nieprzetartego Szlaku".

Nazwa:

Jest pewna gawęda opowiadająca historię powstania tej nazwy, którą chciałabym tu przytoczyć. Jest to piękna metafora która obrazuje pracę w drużynach NS:

"...Było to wtedy w Bieszczadach, Gorcach, Tatrach, zima już w listopadzie ośnieżyła stoki gór. W taki mroźny i śnieżny dzień marca 1958 r. wyruszyła ze schroniska na Turbaczu grupa turystów kierując się w stronę Lubonia. Szlak był pokryty głębokim śniegiem, a droga do szczytu daleka. Po uciążliwej wędrówce zdobyli szczyt, nocą ruszając w drogę powrotną. Trudności piętrzyły się, noc była ciemna, szlak gdzieś się gubił w świerkach i zaroślach. Światła Rabki nie było widać. Idący torowali sobie drogę w zaspach. Do schroniska wrócili wszyscy szczęśliwie, choć bardzo utrudzeni. Czekająca na nich pełna niepokoju komendantka kursu drużyna Maria Łyczko. Wspólny wysiłek, pokonywanie zmęczenia i wykonanie zadania scalilo bardzo grupę wychowawców, którzy właśnie w Rabce kończyli kurs instruktorów. Trudy wyprawy skojarzyły się kursantom z ciężką pracą, jaką wykonują codziennie torując dzieciom drogę do pełnowartościowego życia. Nazwa kursu narzuciła się sama - **Nieprzetarty Szlak.**"*

Akapit z: Leszek Mikuła, "Co to jest Nieprzetarty Szlak", w: *Harcerstwo resocjalizujące*, Witkowo 1995, str. 5. ISBN 83-904828-0-0

Czym się różnią drużyny NS od „zwykłych” drużyn:

To trudne pytanie, ponieważ każda z drużyn jest zupełnie inna. Zupełnie inaczej działa drużyna harcerska gdzie wszyscy są na wózkach inwalidzkich, a zupełnie inaczej, gdy jej członkami są osoby z upośledzeniem umysłowym. Zadaniem każdego drużynowego jest dopasowanie pracy do możliwości jego drużyny. Często jest tak, że w drużynach

harcerskich wykorzystuje się metodykę zachowawczą. Jednak rzeczy które łączą wszystkie drużyny to mundur, prawo i przyrzeczenie harcerskie.

Szczep Tęcza:

Szczep Tęcza, który działa w Instytucie Głuchoniemych na placu Trzech Krzyży, działa już od wielu lat i mimo przerw teraz ponownie z dużą energią i zapałem wrócił do działania. W Instytucie są dwie jednostki: męska i żeńska. Zbiorki odbywają się co tydzień. Do drużyn może dołączyć każdy niesłyszący.

Zbiórka na której byłam dotyczyła walentynek, dowiadaliśmy się skąd wzięło się to święto i kto to jest ten Walenty. Drużna Hania Małek (drużynowa) uprzedzała, że to będzie dla mnie coś nowego, ale na pewno ekscytującego. Oczywiście się nie myliła.

Rzecz, która mnie najbardziej zdziwiła i której się nie spodziewałam było to, że zbiórki są bardzo głośne. Ponieważ głuchoniemi nie słyszą swojego głosu, wydają różne głośne dźwięki równocześnie klaszcząc i tupiąc, nie zdając sobie sprawy z tego, że osobom słyszącym to przeszkadza.

Drugą rzeczą która mnie zaciekawiła było to, że gdy zgasło światło nikt nie mógł w żaden sposób się porozumieć i przez to byli zagubieni. Dlatego jedną z zasad panujących w Instytucie jest to, że w takiej sytuacji każdy siada po turecku:).

Dla osób głuchych bardzo trudne jest pokazywanie, pantomima - od razu chcą wszystko migać. Nie wiedzą jak można pokazać jakieś słowo inaczej niż wyznaczonym znakiem.

Osoby głuchonieme bardzo późno uczą się czytać i pisać. Trudno jest literować słowo gdy zna się tylko jego symbol. Osoby słyszące mówiąc wypowiadają pojedyncze litery, a osoby głuchonieme muszą się nauczyć jak wygląda zapis każdego słowa i zapamiętać na zawsze.

Język migowy:

Dzieci w instytucie porozumiewają się za pomocą języka migowego. Język migowy jest to język którym posługują osoby głuchoniemi; jest to zbiór ustalonych symboli pokazywanych rękami, które zastępują słowa. Istnieje wiele rodzajów języka migowego, w Polsce korzysta się z Polskiego Języka Migowego. Istnieje wiele internetowych słowników języka migowego, gdzie można obejrzeć filmiki ze znakami. Jeden z popularniejszych znajduje się na stronie do której podaję QR code.

Pomimo że praca w Drużynach Nieprzetartego Szlaku może wydawać się trudna, to drużna drużynowa Hanna Małek pokazała, że chce to móc. Udało się jej reaktywować drużynę i dobrze się bawić. Jeżeli jakiś zastęp lub drużyna chciałaby poznać język migowy i znaleźć dla siebie jakąś nową formę służby, to w Instytucie Głuchoniemych czekają na Was z otwartymi ramionami.

pwd. Paulina Marciniak węd.